

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

handelsministeren nedsætte et udvalg, der i tiden indtil lovens ikrafttræden skal prøve at finde frem til en hensigtsmæssig løsning af de komplicerede problemer i denne forbindelse, herunder spørgsmålet om vederlag til ophavsmændene for benyttelsen af beskyttede værker.

Efter lovforslaget har radiorådet den endelige administrative afgørelse i sager, der vedrører Danmarks radios programvirksomhed. Hermed fastholdes den hidtidige praksis, hvorefter kulturministeren ikke kan tage stilling til klager over Danmarks radios udsendelser. Imidlertid har jeg fundet det rimeligt, at der — i lighed med ordningen i Sverige og England — skabes mulighed for at påklage radiorådets afgørelser i programspørgsmål for et særligt nævn, der i forslaget betegnes „radionævnet“. Nævnet skal kunne behandle såvel spørgsmål om berigtigelse af fejlagtige faktiske oplysninger som andre klager over Danmarks radios programmer. Det er dog en betingelse, at klagen angår et konkret program eller en programserie — nævnet vil ikke kunne behandle klager over programvirksomheden i almindelighed.

Endelig skal jeg omtale, at der i forslaget er optaget en bestemmelse om et udvidet erstatningsansvar for Danmarks radio for skader, der retsstridigt er forvoldt ved institutionens udsendelser. Efter denne bestemmelse — hvis indhold er i overensstemmelse med et af straffelovrådet fremsat forslag — vil Danmarks radio i almindelighed være erstatningspligtig, selv om den direkte skadevolder ikke står i et underordningsforhold til institutionen.

Det nye lovforslag om radio- og fjernsynsvirksomhed er efter min opfattelse en nødvendig konsekvens af samfundsudviklingen siden den gældende radiospredningslovs ikrafttræden, ikke mindst den tekniske udvikling. Med den viden, vi har i dag, kan man gøre sig visse forestillinger om de fremtidige tekniske muligheder på massekommunikationsområdet, men det er ikke muligt at bedømme udviklingen med en sådan sikkerhed, at det vil være rimeligt at lovgive i detaljer om radio- og fjernsynsvirksomhed. Lovforslagets bestemmelser er derfor i vidt omfang udformet som rammebestemmelser, der efter mit skøn vil være anvendelige i

hvert fald i den 5-årige periode, der vil forløbe, inden loven på ny skal optages til revision.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner*.

Fremsættelsen af forslaget nu er en følge af revisionsbestemmelsen i den gældende universitetsstyrelseslov, men også uden revisionsbestemmelse ville regeringen have fremsat dette lovforslag. Årsagerne hertil er flere.

For det første er det en mangel, at de højere læreanstalter ikke har været omfattet af styrelseslovgivningen. Dette skyldes en gammel tradition, som har medført, at reglerne har været forskellige fra institution til institution og forskellige i forhold til universiteterne. Det er imidlertid vanskeligt at se, hvori den principielle forskel består, som skulle begrunde forskellige styrelsesregler. På alle institutionerne dyrkes videnskaberne efter samme retningslinjer bortset fra de forskellige fagområder, og på alle institutionerne gives der videregående uddannelse. Der er én undtagelse, Danmarks Ingeniørakademi, der imidlertid af mange grunde bør medtages under loven. Jeg skal henvise til bemærkningerne til forslagets § 1. Stillsstrukturen og finansieringen er også i princippet den samme for institutionerne.

Regeringen foreslår derfor, at samtlige højere læreanstalter under undervisningsministeriet bringes ind under samme lov.

Det indebærer samtidig på flere områder et fremskridt, fordi nogle læreanstalter i øjeblikket har anordninger, der har tildelt studienævnene mindre indflydelse, har givet professorerne forholdsvis større indflydelse på lærergruppens repræsentation og ikke har gennemført lærerintegrationen.

Forslaget er herudover udformet således, at det skulle være muligt for de enkelte institutioner at tilpasse sig den ramme, som forslaget fastsætter. Det ligger således klart i institutionens egen magt at beslutte, om man ønsker en opdeling i hovedområder og hvor mange og om en opdeling af hovedområder i faggrupper, ligesom institutionen